

VAN BENDELEIDER

In mei 2024 ging ik naar de boekrelease van 'Zoeken naar Parels. Christenen helpen bij psychisch lijden', door Ilse Desaeger, een collega-aalmoezenier, die werkzaam is in de gevangenis van Beveren en Antwerpen. Het boek 'Zoeken naar Parels' zou ik ook wel zo kunnen aangekocht hebben, zonder naar Mortsel te moeten gaan. Maar ik was er niet alleen op uitnodiging van Ilse, maar ook op uitnodiging van Jan, een ex-gevangene. Die zou zijn levensverhaal vertellen.

Met Jan heb ik een speciale band. Ik ontmoette hem voor het eerst in 2016. Enkele maanden later stuurde hij me vanuit die gevangenis een briefje ter bemoediging van het werk als aalmoezenier. Jan was

jarenlang een van de kopstukken van een beruchte motorbende. 11 oktober 2016, bak¹ leper

Beste Yvan,

Hier een schrijven van gedetineerde Jan, vanuit cel 49. Ik ben absoluut geen schrijver maar wou je toch eens een brief schrijven als een bemoediging op al je werk dat je hier binnen doet. Voor de dagen dat het misschien eens moeilijker is om op deze plaats het evangelie te brengen.

Want ik vind de manier waarop ik jou leerde kennen al een getuigenis op zich. Een getuigenis dat mij eigenlijk van al mijn kwellende vragen, die wekelijks terug komen, op slag bevrijdde. Want wat je mij leert kan alleen maar waarheid zijn. De

Heer laat niemand los wanneer hij wedergeboren² is! Ik schaam mij vandaag zelfs dat ik daar zoveel heb aan durven twijfelen!

Ik ben nu persoonlijk ongeveer 3 maanden hier, sinds je bezoek aan een celgenoot. Maar het is op zich een wonder dat ik van jouw les en studie al veel vroeger mocht genieten. Ik denk dat het de 3de week van februari 2016 was, nadat we op Urk (vissersdorp niet ver van Amsterdam) een gebedsdag hadden van het jaar 2011. We vertrokken met de volledige bemanning zondagnacht 00:30 naar IJmuiden waar ons schip voor anker lag om van daaruit de Noordzee te gaan bevissen. De vaste schipper van ons schip 'UK 95', Jan de Boer nam een week verlof en we kregen een vervangende schipper

¹ 'Bak' is het 'dialect' voor gevangenis

² Zie het evangelie van Johannes, hoofdstuk 3

TOT VISSER ...

mee. Klaas Kramer, Klaas van de 145, in de volksmond zo genaamd, een ouderling in één van de Urkse kerken. Ik kende de man enkel van een paar ontmoetingen, die niet zo vlot verliepen. Hij verhinderde mij bijvoorbeeld meermaals de toegang tot een discotheek met heel wijze woorden. Die werden toen door mij absoluut niet begrepen werden. Ik kreeg het zelfs zwaar aan de stok in 2009 toen ik iedere zin begon en eindigde met vloeken. Je kunt dus wel begrijpen dat ik wat angstig was toen mijn werkweek begon met een schipper, zoals ze op Urk zeggen, van de 'zware kerk'. Want wanneer we met elkaar praatten voelde ik me een beetje zoals jij wel eens in een voorbeeld gebruikt. Als je het over iemand hebt die voor het eerst de Bijbel leest: "Ik wil die Bijbel niet want

hij schopt mij!"

Maar tijdens het zware werk, dat 24 op 24 uur doorgaat, moet ieder bemanningslid eenmaal op 24 uur 's nacht gedurende 2 uur wacht lopen. Het ergste wat er dan kan gebeuren is dat een matroos in slaap valt! Dus met tegenzin ging ik vermoeid de trap op om mijn wacht te lopen. Ik kreeg eerst instructies van de schipper qua koers, diepte, vistijd, enz. Die ene keer kreeg ik ook een boek cadeau om te lezen en niet in slaap te vallen tijdens mijn wacht. Kun je je voorstellen dat ik op Duits-Deens gebied op de Doggerbank en de Noordzee, op 700 à 800 km van België als Nederlandse burger jouw boek 'En jij gelooft dat?!' in handen kreeg? Ik kan je hierbij vertellen dat ik toen reeds ongeveer 2 jaar naar de

evangelische kerk 'De Morgenster' ging op Urk. Niet echt uit geloofsovertuiging maar omdat dit min of meer verplicht is als visser op de Urkse vloot en ik gekozen had voor een Evangelische Kerk. Omdat ik dacht dat die losser en gemakkelijker waren. Maar vanaf dat ik je boek gelezen had, was ik overtuigd van de echtheid van de Bijbel en vanaf toen ging ik ook oprechter naar de kerk.

Maar helaas, was ik enkel op geld en macht gericht. En ik keerde zo geleidelijk weer naar de wereld totdat ik weer in de gevangenis belandde, deze keer in die van leper. Deze keer mag ik van jouw onderricht in levende lijve genieten, deze keer vanuit Het Boek bij uitstek!

Ik zit nu even alleen op cel (waarvoor we gebeden hebben gisteren) en heb nu even de tijd om stil te staan bij alles. En ik kan alleen maar dankbaar zijn voor Gods grote wonderen en dankbaar zijn dat jij daar een belangrijke rol in kreeg van onze Grote God!.

Dus hoop ik dat deze brief jou en je kerk bemoedigt op dagen dat het wat zwaarder is om de gevangenis te betreden. Want op deze rotte plaats in leper, waar ik deel van uitmaak, is nog veel

werk en je werk is zeker niet tevergeefs.

Want voor mij persoonlijk ben je al meerdere malen een instrument geweest voor grote daden en wonderen die ik of beter wij kregen van de Heer onze God.

Beste Yvan, dank je voor je tijd die je in deze plaats steekt. En ik dank God ervoor dat hier mensen zoals jij zijn om ons te onderwijzen.

Dus hoop ik straks, wanneer

ik vrij ben dat jij mijn schipper kan zijn, samen met de kerk tot ik zelf sterk genoeg sta om ook iemands schipper te kunnen worden, tot ik zelf sterk sta om ook weer andere mensen te helpen.

Jan

Dus hoop ik straks, wanneer ik vrij ben dat jij mijn schipper kan zijn, samen met de kerk tot ik zelf sterk genoeg sta om ook iemands schipper te kunnen worden, tot ik zelf sterk sta om ook weer andere mensen te helpen.

Ik wil nog iets vertellen over onze eerste ontmoeting in de gevangenis van Ieper. Jan had net gebeden tot de Heer om een teken te geven door iemand te laten aankloppen op zijn celdeur en hem erop te wijzen dat hij weer van God aan het weglopen was.

Toen ik aanklopte, zei Jan: "Dat is rap." Ik wist toen niet dat hij daar net voor gebeden had. Op het einde van ons gesprek, stelde ik voor dat hij mijn boekje 'En jij gelooft dat!?' zou lezen. Zijn stem

verstokte, hij kreeg precies alle kleuren van de regenboog. "Ben jij de schrijver van dit boekje?", stamelde hij. Hij had dus helemaal niet verwacht dat de schrijver van dat boekje aan zijn celdeur zou aankloppen.

Ik was toen nog maar enkele jaren vrijwillige aalmoezenier, terwijl het boekje al tientallen jaren ervoor geschreven was.

Jan is ondertussen vrij, woont in Friesland. Ik hoorde hem dus in Mortsel zijn levensverhaal vertellen. Nee, de wonderen, zijn de wereld nog niet uit. Onze God kan mensen veranderen, ook al lijkt ons dit onmogelijk.

Yvan Thomas

LEES ONLINE